

Psi mají k dispozici obrovskou zahradu u hájovny

pohládit. Je klidný, jakoby trochu povznesený a vznešený. Projevuje se to i při práci, postupuje s velkým rozmyslem. Proto ho třeba v Austrálii s úspěchem používají i jako vodícího psa. U nás by to nešlo při systému, jaký při výcviku těchto psů panuje, kdy psi z předvýchovy jdou pak do jiné rodiny. Ze všech retrívrů curly totiž nejhůře snáší změnu majitele. Potom tu je Chesapeake bay retrívr. Ten je nejdominantnější, jako jediný je schopen i dobře hlídat a dokonce se projevovat i jako obranář. V amerických loveckých táborech lovci nebrali na lov nikdy celou smečku chesapeaků, vždy nějaké nechávali v táboře, aby ho hlídali. Dva tři prý dokázali spolehlivě zadržet vetřelce, aniž by mu způsobili jakékoliv zranění. A to je patrně dodnes. Lovecky jsou tyto psi nesmírně výkonní a spolehliví. A konečně tu máme benjamínka, Nova Scotia duck tolling retrívr. Ten se od ostatních liší asi nejvíc, je nejmenší a z toho plyne všechno ostatní. Je to takový „čertík Bertík“, všude ho je plno a překypuje energií. Srší nápady, stále vymýšlí, co by kde provedl, ve smečce se někdy projevuje i jako provokatér. Exteriérově je coby nejmladší plemeno nejméně vyrovnaný, ostatně se to obrází i ve standardu. U nás se držíme skandinávského typu, to znamená, že máme hodně osrstěná zvířata pod 50 centimetrů v kohoutku.

ZÁJEM JE STABILNÍ

Jaký je zájem veřejnosti o jednotlivá plemena?

Stálíci je u nás pořád labrador, ale golden mu někdy dost šlape na paty. Počty odchovaných čistokrevných štěňat se jen v našem klubu (Klub chovatelů loveckých slídičů) blíží tisícovce. Potom následuje flat, který se v posledních dvou letech těší vzrůstající oblibě, do módy přichází i hnědý ráz (to se ale týká hnědých rázů

i u ostatních retrívrů, třeba labradorů). Tady se ročně u nás odchová kolem dvou stovek štěňat. Potom následují chesapeaci, těch bývá ročně tak do stovky, lidem se čím dál víc líbí, že je to takový „štíhlý labrador“, který navíc dobře hlídá. Tollerů také přibývá, odchovává se jich tak kolem 40 ročně. Ti bodují především svou skladností. A na konci je curly s jedním dvěma vrhy za rok. Loni jich u nás v klubu bylo odchováno jen devět. Je to škoda, trápí mě to, ale jedná se o celosvětový jev. Důvodem jsou jednak problémy s příbuzenskou plemenitbou, zvířata dostupná v Evropě jsou příbuzná, i proto jsme dovezli psa až z Kanady a zdá se, že se povedl jak v exteriéru, tak v práci. A potom je tady u mnoha lidí neodůvodněný strach z kudrnatosti - spousta si jich zřejmě myslí, že se srstí curlyho je podobná práce jako se srstí pudla. To je ale úplný nesmysl, curly se nestříhá ani nijak jinak neupravuje (maximálně se zarovná pár chloupků před výstavou), nesmí se ani česat, stačí mu občas projet prsty proti srsti - a je hotovo.

LOV: MOŽNOST, NIKOLI NEZBYTNOST

Lidi se často ptají: když si pořídím retrívr, musím s ním absolvovat lovecký výcvik? Nebo jen s některým?

Nemusíte, ale je to lepší. U všech plemen retrívrů jsou podmínky pro zařazení do chovu stejné. Nezbytné je minimálně tzv. OVVR (ověření vlohových vlastností retrívrů), kde se projevuje jen základní poslušnost, přinášení, ochota jít do vody a povaha (nesmí být ani náznak agresivity). I na ně psa musíte nějakým způsobem připravit, ale nikoli nezbytně loveckým výcvikem. OVVR lze nahradit jakoukoli jinou loveckou zkouškou, jejíž součástí je přinášení.

Ale musím říci, že osobně jsem moc rád, že v poslední době výrazně přibývá lidí,

zvláště slečen a dam, které si pořídí třeba zlaťáka, protože je tak „sladký“ a líbí se jim, a pak jsou postupně vtahovány do výcviku. Nemusí se stát rovnou členy mysliveckého sdružení, výcvik berou jako sportovní činnost, jezdí na různé výcvikové tábory a vikendy, chodí na zkoušky. Většina lidí to v pohodě zvládne, i když se necítí být myslivci.

Je dobře, když retrívr má možnost pracovat, i když... Nikdy nenadřazují práci nad exteriér. Za dlouhé roky praxe jsem pochopil, že dobrý cvičitel dokáže i z pracovního sotva průměrného psa udělat vynikajícího - kdežto ze vzhledově podprůměrného psa neudělá šampiona ani ten nejlepší handler. Někteří myslivci mě za to pranýřují, ale moje zkušenost zkrátka je taková, že těžší je v chovu udržet exteriér než vlohy. Za tím si stojím.

Kdybyste si vy sám měl vybrat jen jedno plemeno retrívr, které by to bylo? A jak byste doporučil bezradnému zájemci?

Jen jedno? Nestrašte! Nemohl bych alespoň dvě? V tom případě by to byli nejspíš chesapeake a flat, oba mi přirostli k srdci a navíc jsou určitými protiklady, které by se navzájem doplňovaly. Jinak si ale myslím, že v případě retrívrů si každý může dovolit ten přepych řídit se vlastním vkusem. Rozdíly mezi nimi nejsou tak výrazné, aby to muselo zásadním způsobem ovlivnit volbu. Všichni jsou skvělí, i když každý trochu jinak...

S J. Kubešem rozhovovala L. Smrčková
Foto Martin Smrček

